NN 49/2021 (7.5.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-60/17-14 od 15. travnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1016

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Z., kojeg zastupa opunomoćenica I. B., dipl. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad N., Grad $L._1$ i Grad $L._2$, svi zastupani po punomoćniku odvjetniku D. Š. iz Z., radi prisilne izvršenja rješenja, na sjednici vijeća održanoj 15. travnja 2021.

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/17-01/16, urbroj: 376-10/17-4 od 3. ožujka 2017. godine.

II. Odbija se zahtjev zainteresiranih osoba Grada N., $L._2$ i $L._1$ za naknadu troškova spora.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđuje se da TD Hrvatski telekom d.d. iz Z. nije postupilo sukladno odredbi članka 28. stavak 4. i članka 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.) te da nije u cijelosti uplatilo naknadu koja je utvrđena rješenjem Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti: klasa: UP/I-344-03/16-11/212; klasa: UP/I-344-03/15-11/665; klasa: UP/I-344-03/16-11/284. Pod točkom II. izreke naloženo je tužitelju u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja, isplatiti preostali dio naknade za pravo puta koja je utvrđena naprijed citiranim rješenjima tuženika. Pod točkom III. izreke naloženo je tužitelju u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja dostaviti tuženiku dokaz o izvršenju po svakom navedenom rješenju iz točke I. i II. izreke. Pod točkom IV. izreke naloženo je tužitelju da u svim budućim slučajevima uplaćuje naknadu za pravo puta na način i u rokovima kako će to biti utvrđeno rješenjem tuženika. Pod točkom V. izreke utvrđeno je da ukoliko tužitelj ne izvrši naloženo u ostavljenim rokovima iz točke II. i III. izreke ovog rješenja ili da postupi protivno točki IV. izreke ovog rješenja, inspektor elektroničkih komunikacija će odgovornoj osobi izvršenika izreći novčanu kaznu u iznosu od 50.000,00 kn, a u slučaju daljnjeg neizvršenja obveze će se izreći novčana kazna u dvostrukom iznosu.

2. Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je tuženik donio rješenje kojim je tužitelju utvrđen infrastrukturnim operatorom za niz nekretnina na području Grada N. na kojima tužitelj ima položenu EKI, te je utvrđena godišnja visina naknade za pravo puta na tim nekretninama, sastavni dio rješenja čini pripadajuća potvrda o pravu puta broj: 8245 i tablica 1 iz Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, broj 152/11., 151/14.) s popisom čestica, vlasnika čestica i upravitelja općeg dobra sa adresama, površinama koje zauzima EKI, vrstom nekretnine ili općeg dobra. Identična rješenja donesena su dana 21. prosinca 2016. godine u odnosu na EKI tužitelja položenu na području Grada $L._2$ te dana 3. siječnja 2017. za područje Grada $L._1$. Zbog niza nezakonitosti tužitelj je pred ovim Sudom protiv sva tri rješenja tuženika pokrenuo upravne sporove, a 8. veljače 2017. godine je tužitelj zaprimio obavijest inspektora tuženika o provođenju postupka inspekcijskog nadzora nad tužiteljem u svezi utvrđivanja postupanja tužitelja po prethodno tri spomenuta rješenja tuženika, radi plaćanja naknade za pravo puta gradovima te postupanjem sukladno članku 28. stavak 4. i članku 29. stavak 1. ZEK-a te članku 4. stavak 3. Pravilnika. Napominje da je zaključkom od 27. veljače 2017. godine inspektor tuženika spojio sva tri postupka inspekcijskog nadzora uz obrazloženje da se odnose na istu činjeničnu i pravnu osnovu pa su gradovi zastupani po istom punomoćniku. Ističe da se prema odredbi članka 137. Zakona o općem upravnom postupku izvršenje novčanih obveza provodi u skladu s propisima koji se primjenjuju na sudsko izvršenje te se provodi sudskim putem na temelju zahtjeva javnopravnog tijela koje je donijelo rješenje ili stranke kojoj je

izvršenje u interesu, te se u skladu s odredbom članka 139. istog Zakona rješenje o izvršenju donosi ako izvršenik ne postupi po rješenju. Ističe da u smislu članka 139. i 142. ZUP-a je razvidno da se ne može tužitelja prisiljavati na plaćanje naknade za pravo puta kao novčane obveze, prijetnjom izricanja novčane kazne odgovornoj osobi a upravo to inspektor tuženika čini pod točkom V. izreke osporenog rješenja, navodeći kako je odredbom članka 142. istog Zakona prisilno izvršenje rješenja izricanjem novčane kazne predviđeno samo za izvršenje nenovčanih obveza, a u konkretnom slučaju kada se od tužitelja traži da plaća naknadu za pravo puta, govorimo o izvršenju novčanih obveza i tada se upravo radi o situaciji iz članka 137. ZUP-a prema kojem se novčane obveze izvršavaju u skladu s propisima koji se primjenjuju na sudsko izvršenje, pa je prisilno izvršenje obveze izricanjem novčane kazne moguće prema važećim odredbama ZUP-a samo za slučaj kad govorimo o nenovčanim obvezama. Nadalje, predmetom izvršenja kako je to propisano odredbom članka 139. istog Zakona ne bi mogla biti niti točka III. izreke osporenog rješenja kojom se tužitelja, uz prijetnju novčanom kaznom u točki V. izreke istog rješenja, obvezuje dostaviti tuženiku u roku od 8 dana dokaz o izvršenju svakog od tri donesena rješenja tuženika, dakle tužitelj se pod prijetnjom novčane kazne poziva dostaviti u ostavljenom roku određene dokaze, pa se ovdje radi o čistom postupovnom pitanju koje ne može biti predmetom izvršenja kakvog ima u vidu odredba članka 139. navedenog Zakona. Iz pogrešno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja izveden je i pogrešan zaključak da tužitelj ne bi postupio u skladu s odredbom članka 28. stavak 4. i članka 29. stavak 1. ZEK-a te članka 4. stavak 3. Pravilnika s obzirom da inspektor tuženika pogrešno tumači navedene odredbe. Rješenjima ravnatelja tuženika tužitelj je utvrđen infrastrukturnim operatorom na nizu nekretnina na području gradova N., $L._1$ i $L._2$, te se utvrđuje godišnji iznos naknade za pravo puta na predmetnim nekretninama, a sastavni dio rješenja tuženika je i potvrda o pravu puta i tablica 1 s popisom čestica kojima prolazi tužiteljeva EKI te podacima o vlasnicima ili upraviteljima nekretnina tamo gdje su isti poznati, stoga su rješenja ravnatelja tuženika deklaratorne naravi te se njima ne nalaže nikakva obveza pa sva prava i obveze infrastrukturnog operatora i ovlaštenika naknade za pravo puta izviru iz ZEK-a i Pravilnika, citirajući odredbe članka 28. stavak 4. i 29. stavak 1. ZEK-a, te članak 4. stavak 3. Pravilnika. Ističe da u skladu s odredbom članka 4. stavak 4. Pravilnika, za one nekretnine na koje se odnosi potvrda o pravu puta, a za koje nije moguće utvrditi vlasnika, za upravitelja općeg dobra uvidom u javne knjige, infrastrukturni operator je obvezan uputiti javni poziv o pravu puta i obvezi plaćanja naknade svim vlasnicima, odnosno upraviteljima nekretnina putem svoje web stranice te oglasnih ploča lokalne uprave. Sukladno navedenom, tužitelj je kao infrastrukturni operator u ostavljenom roku u potpunosti izvršio plaćanje naknade za pravo puta svakom od navedenih gradova, za sve one nekretnine za koje je u tablici 1 pod kolonom vlasnik/upravitelj bilo vidljivo da je grad vlasnik nekretnina ili upravitelj općeg dobra, odnosno prema stanju u javnim knjigama. Tužitelj je u postupku inspekcijskog nadzora o tome obavijestio inspektora i dostavio mu dokaze o provedenom plaćanju pripadajuće naknade za pravo puta navedenim gradovima. Za nekretnine iz tablice 1, na koje se odnose izdane potvrde o pravu puta a za koje nije bilo moguće utvrditi vlasnika odnosno upravitelja općeg dobra uvidom u javne knjige i tablicu 1, tužitelj je postupio sukladno članku 4. stavak 4. Pravilnika, te objavio javni poziv o pravu puta i obvezi plaćanja naknade svim vlasnicima nekretnina odnosno upraviteljima općeg dobra putem svoje web stranice te oglasne ploče lokalne uprave, čime je u svemu postupio u skladu s odredbama zakona i Pravilnika. Inspektor je u potpunosti ovdje zanemario očitovanje tužitelja.

3. U svom odgovoru na tužbu tuženik navodi da je osporeno rješenje doneseno u okviru ovlasti propisanih odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK), te da su osporenom rješenju prethodili upravni postupci utvrđivanja infrastrukturnog operatora na nekretninama JLS, u konkretnom slučaju Grada N., $L._2$ i $L._1$ u postupcima u kojima je utvrđen iznos naknade za pravo puta i tužitelj obvezan naknadu platiti navedenim jedinicama lokalne samouprave, a riječ je o rješenjima tuženika klasa: UP/I-344-03/15-11/665; UP/I-344-03/16-11/284 i UP/I-344-03/16-11/212 te da je obveza plaćanja naknade za pravo puta propisana člankom 28. stavak 4. i člankom 29. stavak 1. ZEK-a. Međutim, kako tužitelj nije platio navedenu naknadu u iznosima određenim citiranim rješenjima, tuženik je osnovano osporenim rješenjem naložio istom plaćanje te naknade pri čemu je postupio sukladno citiranim odredbama Zakona, pa je obveza tužitelja postupiti prema zakonskoj obvezi uplate utvrđenog iznosa naknade za pravo puta, a nepostupanje po navedenoj obvezi povlači pravo tuženika da, temeljem članka 12. stavak 1. točka 14. i članka 112. stavak 1. točka 8. ZEK-a poduzme mjere za otklanjanje te nepravilnosti. U tom smislu je osporenim rješenjem i naloženo tužitelju plaćanje navedenog iznosa naknade za pravo puta te je tužitelju uz to i osnovano utvrđena obveza dostave dokaza o poduzetim mjerama radi otklanjanja utvrđenih nepravilnosti u skladu s odredbom članka 112. stavak 1. točka 6. istog Zakona. Predlaže tužbu odbiti.

4. Zainteresirana osoba Grad N. u odgovoru na tužbu ističe da je u upravnim postupcima u kojima su donesena rješenja koja se izvršavaju utvrđeno da je tužitelj kao infrastrukturni operator u obvezi vlasnicima nekretnina i upraviteljima općeg dobra plaćati naknadu za pravo puta u smislu odredbe članka 28. Zakona, pa zbog toga što tužitelj obvezu plaćanja naknade za pravo puta koja je utvrđena izvršnim rješenjima nije u cijelosti ispunio, djelatnost elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga ne obavlja u skladu s odredbom članka 28. stavak 4. ZEK-a, što je i utvrđeno pod točkom I. osporenog rješenja, pa je prema članku 112. stavak 1. točka 8. istog Zakona, u obavljanju inspekcijskog nadzora inspektor bio ovlašten narediti usklađivanje obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga s odredbama Zakona